

Na ledu.

Sneg pokriva vse po rédu:
Polje, hrib in gáj;
Mi pa drsamo po lédu,
Da je káj!

Doli, góri kakor veter,
Videk, Blaž, Andréj,
Jožek, Tonče, z Minko Peter —
Vsi — juhėj!

Ako res nesreča hoče,
Da se kdo zvalí:
Sram ga bodi, kdor se joče
In kričí . . .

Pasti res na skorji trdi
Ni prijetno baš,
A nikári se ne srdi,
Videk naš!

Prvič ne in zadnjič tudi
Nisi menda sél;
Nič na tleh se nam ne múdi,
Saj si cél! . . .

Húj, kakó v ušesa reže,
Toda nam je všeč!
Kogar zébe, pa naj leže
Spat za peč. —

Doli, góri kakor veter,
Videk, Blaž, Andréj,
Jožek, Tonče, z Minko Peter —
Vsi — juhėj! —

—k.

Po zimi.

Kako se vam čudno zdí! Kamor koli pogledate, povsod vse belo in mrzlo, mrzlo, da se Bogu usmili! Mati neprenehoma nosi drva na peč sušit ter skrbno zapira vrata za sebój, da se v izbo ne ukrade nadležni mraz. Vi sedite najraje v zapečku in se grejete, le malokedaj greste na prósto a še takrat vas rado zebe, da se hitro vrnete nazaj v gorko hišo. Ali v učilnico vender le morate in to še celó po zmrzlem snegu. Vzamete knjige ter je tišite k životu, a roki skrbno skrivate v žep, da vas ne zebe. Tudi plašček oblečete, torbo oprtate, pokrijete kučmo in tako greste v učilnico. Niste še dolgo hodili in — lóp! naravnost v torbo, da nekako čudno zaropotá. Ta in oni se ozrè nazaj, da bi videl, kaj neki je priletelo na njegovo torbo, in vaš továriš, na istem poti v učilnico, zagnal vam je trdo kepo snega v torbo. Smejete se mu in ga počakate. Potem greste vsi skupaj v učilnico

ter se mej potjo prijazno pogovarjate. Kolikor bliže ste učilnici, toliko več otrok srečavate, katere bolj ali menj zebe nego li vas. Ali vam ni tako hudo, ker imate še dosti blizu do tjà. Kaj pa ónim vašim továrišem, recimo: Smrekarjevemu Matevžku in Kamenarjevemu Janezku, ki sta tako daleč od učilnice domá? Oj, koliko prebijeta hudega mraza! Na pólu otrpla in z rudečim „ščinkovcem“ na nosu jedva prilazeta v učilnico.

V učilnici sedite vsi lepo in mirno na gorkem ter poslušate lepe nauke vašega gospoda učitelja. Ko je pouk končan, potem imate zopet zunaj veselje. Ta in óni si je na tihem pripravil kepo za svojega továriša, vrgel jo je proti njemu, ali — zadel ga ni; továriš se mu posmehuje, ker ima „ravno rokó kot zajec petó.“

Domóv prišedši, ogrevate se zopet pri gorkej peči ter mislite na ubogega Matevžka in Janezka, ki imata še daleč do dóma ter s težavo krevsata po debelem snegu. Mati prinese kosilo na mizo; najpreje molite, potem se pa krepčate z gorko jedjó. Po kosilu se spravite v kak kot ter se ondù igrate sè sestrico ali bratcem, ki je še vedno domá ter ne pozna še učilnice od znotraj. O Božiči si napravljate jaslice, postavljate pastirčke, a za nekaj dni tudi svete tri kralje in njihovo zvezdo nad jaslice. Ko vam je minulo tudi to veselje, najdete zopet kaj drugega, da se primerno razveselujete v dolgem zimskem času.

Zvečer ste radi pri materi, ki vrti kolovrat, ali pa pri očetu, ki cepi trske. Po večkrat skoči materi „kobilica“ s kolovrata in treba jo je iskati po vsej sobi. Ahà! našla jo je Anica, tvoja sestrica, a ti si jo iskal baš na nasprotnem kraji, zato je tudi nisi našel in Anica se je materi prikupila.

Mucka, poprej tako živa in vesela vže davno je zaspala tam na klopi pri gorkej peči, tudi vam se sili spanec v oči. Večerno molitev izmolite z materjo, priporočite se ljubemu Bogu ter svojemu angelju váruhu, potlej pa zaspite prav sladko v gorkej postelji. Zunaj le naj brije burja in naletava naj mrzli sneg kakor hoče, to vse vas malo briga, saj ste v gorkej hiši pri dobrih svojih roditeljih, a jutri bode zopet škripalo pod nogami, ko bodete šli po navadi v učilnico.

M. Š.

Dom resnice.

(Zapisał Janez Pauli 1522. leta.)

Nekoč se srečajo ogenj, zrak, voda in resnica. Veselo se pogovarjajo to in óno. Predno se razidejo, poslové se in rekó: „Tako dobro smo se imeli, kdaj in kje se zopet najdemo?“ Ogenj reče: „Jaz bivam v trdem kremenu, le udarite z jeklom nánj, in oglasim se vam.“ — Zrak reče: „Vzdignite samó oči, kder se ziblje kak listek na veji, ondù me najdete.“ Voda reče: „Kjer raste bičevje in šaš, ondù kopljite do pod kórena, pa me dobite.“ — Samó resnica molči. Zato jo vprašajo: „Ljuba tovarišica, kde si ti domá?“ Resnica jim odgovori: „Jaz, žali Bog! nimam svojega dóma. Vsak me sovraži, nihče me neče imeti. Hodite srečno, znabiti se nenadoma srečamo kje.“

(Postlovenil Fr. Rup.)

